

Xiprers del cementiri de Sinera

Arenys de Mar

Ubicació

Comarca: Maresme
Emplaçament: Cementiri de Sinera

Coordenades:

Latitud: 41.577534014866
Longitud: 2.546396436208
UTM Est (X): 462186
UTM Nord (Y): 4602971

Classificació

Número de fitxa: 08006 - 469
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Espècimen botànic
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat: Pública
Titular: Ajuntament d'Arenys de Mar (Riera del Bisbe Pol, núm. 8, 08350 Arenys de Mar)

Fitxes associades:

[Cementiri de Sinera](#)

Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 18/10/2023 - 09:25

Descripció

Conjunt de xiprers (*Cupressus sempervirens*) que embelleixen els carrers del cementiri de Sinera. Hi ha més d'un centenar d'exemplars d'edat adulta amb alçades que depassen els vint metres. Tenen una capçada

compacta i estreta. L'escorça és de color marró grisenc, amb llargues fissures longitudinals que no s'exfolien. Les branques són cilíndriques i les fulles imbricades, molt petites, ajagudes a la branca. El pol·len sorgeix entre els mesos de febrer i març. La pinya o estròbil té una forma més o menys arrodonida, que primerament és de color verd i amb el temps es torna de color bru i va caient.

Història

Es creu que la seva presència en els cementiris té a veure amb el seu aspecte, sempre verd i majestuós creixent cap el cel, ja que d'aquesta manera ajuda a les ànimes dels morts a encaminar-se cap el cel.

La mitologia grega i romana dona nombroses explicacions. Segons Teofrast, el xiprer estava consagrat al déu de la mort, Hades, perquè un cop tallat, l'arbre mai rebrota. Horaci explica que els antics enterraven els morts amb una branca de xiprer i envoltaven el cos amb les seves fulles. Plini el Vell escriu que una branca d'aquest arbre penjada de la porta d'una casa era un signe fúnebre. Un altre és el cas que es relata en la mitologia grega, que explica que Ciparís va matar per error un cérvol. La seva pena fou tan gran que implorà al déu Apol·lo que li permetés plorar-lo eternament. Apol·lo li concedí transformant-lo en xiprer. Sense saber-ho, aquest arbre esdevingué una figura de dol cap als éssers humans.

Els romans també el feien servir com a símbol d'hospitalitat, tradició que ha perdurat fins els nostres dies. Si una casa tenia un xiprer plantat a l'entrada, el viatger sabia que hi podria beure aigua. Si n'hi havia dos de plantats, podrien menjar i beure i si n'hi havia tres, hi podrien dormir.

Bibliografia

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulats. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

Pascual, Ramon (1994). Guia dels arbres dels Països Catalans. Tercera edició. Barcelona: Pòrtic Natura, p. 157.

